

לימוד לדורים מעמיתו ונינו תחפוזות ופורים (פורים תש"פ)

תחפוזת - אף בעם לא חשבת'י מה הפירוש של המילה הזאת, מעניין.
תמיד חשבת שתפקידה של התחפוזת היא להפוך להיות דמשהו אחר, דמישהו אחר. מישהו שיש בו
משהו שהייתי רוצה להיות. אבל כשחושבים על זה בכוחות התחפוזת אני סוף סוף מתחפש לעצמי.
כל החיים אני בתחפוזת, מחליף תלבושות בהתאם לדחברה,
בהתאם לדמה שרוצים שאהיה. וככה כולם מחופפים, רוצפים אחרי תחפוזות בלי להבין שהם בורחים מעצמם.
מצד שיש רגע בשנה, שמתחפפים במטרה להיות מישהו אחר אבל במציאות היום מתחפפים לעצמנו.
רגע שאף אחד לא מזהה אותך תחת מראה של אריה או ליצן, סוף סוף אנחנו מציצים להוציא את עצמינו.
סוף סוף אנחנו לא מתביישים. מתבשמים ו"נכנס יין יצא סוד" - היין והתחפוזות
מאפשרות לנו להיות סוף סוף אנחנו. בלי פוזות, בלי עטיפות, במקום לחוות את החיים
בצורה שאנחנו לא רגילים אנחנו חיים איך שבאמת מתאים לנו. אולי בגלל זה יום כיפור הוא רק כ-פורים -
כמה כבר אפשר להיטהר באמת שאנחנו לא מכניסים את עצמנו למקווה.

התחפשו. התחפשו דמה שחושבים עלינו, התחפשו דמה שאנחנו חושבים שרוצים ממנו,
התחפשו לעבריינים שמסתכלים על העבר ולא להבא.
התבשמו. התבשמו מרחשי תרבות, שהופכים את העיקר לטפל ואת הטפל לעיקר.
מייסדים בנייני שקר על יסודות מוטעים, חיצוניים. בניינים הנראים יפה וחזק,
עוצמתיים למראה אך סוככים על מהות, על עצי החיים של האומה.
מסתירים מכולם את אותו עץ, אך באמת מסתירים מעצמם את אותו עץ.
התבשמו מלהקשיב לאחרים. הקשבה שאינה עוברת לעצמינו.
הקשבה מפולשת שמכיחה ממנו את שמו, וממילא את עצמיותו. התבשמו מדחיות בחוץ עד ששכחנו עצמינו.
התחפשו דלגבים שזונבים את עצמם, שמחביאים את סחורתם בעשרות מנעולים ומפחדים פן יימצאו ראיות.
התבשמו מתקשורת שלא מקשרת אלא מקררת, הופכת את האחדות ומהות האומה לוויוכוחים זולמים וחיצוניים- את השבת,
אותה שבת שמסרו עליה את הנפש, שהיוונים זיהו אותה כיסוד באומה ונלחמו בה, גוי ששבת חייב איתה- הפכו אותה לוויוכוח זול,
לכלי ניגוח עצמי. וכך גם התפילין והלב באיברים.
מבלי משים אנחנו מתביישים בתהליכים תרבותיים שמכים שורשים - הופכים כל אמצעי למטרה - נגמרו הערכים,
עד לסדר ציבורי. התבשמו ממחקי כדור ופסילות, מפלגות מפלגות לוקחות את זוף האומה ומבתרים
אותו לחלקים, מנתקים אותו מצינור הרוח של האומה. נשאבנו לפוליטיקות ריקות מתוכן
מעכבות את תחיית האומה והגאולה. התחפשו לשחקנים, הפכנו אחד את השני ליריבים
שכחנו את הכוח שבאחדות. חלקנו ברח מעצמיות האומה, נלחם בכוח בעצמו מתכחש לעצמו.
אבל אני בטוח! מוח "ישנו עם אחד מפורד ומפורד" אנו נעבור לקריאתה של אסתר
"לך כנוס את כל היהודים".

הגיע חג פורים! עלינו לחתור לדמות החזשה של התחפוזת- לחזור לעצמנו. עלינו
לחזור לדמות ההתבשמות- להוציא את הסוד שלנו - נכנס יין יצא סוד. התחפוזת תחזיר
כל אחד אל עצמו ע"י כך שרק הוא ידע מי מתחת לתחפוזת וכך הוא ירגיש את עצמו
ויתחיל להקשיב לעצמו. ע"י ערדת האוזן. יוציא את מהותו האמיתית מבלי להיות מושפע
מחוצי. ואחרי פתיחת הכספות, המפגש עם עצמו הוא לאט לאט. כבר לא יצטרך את
התחפוזת ויתחיל להקשיב לעצמו. לחיות את הנקודה שלו להיות חירותי, וסוף סוף הוא
יתרכז בהיותו ולא בהראותו, הוא יבין את שורש החיים, את כל שורש השאלה של יום
הדין, של שמו. והתבשמות תוציא לאור את הנקודה הכללית. את נצחיות האומה, את המהות. כמן לסגולה,
כמן לדאחדות. מי שפושט יד נותנים לו. משלוח מנות. יוציא את הסוד האמיתי, אותו
סוד 2000 שנה אנחנו מחכים להופעתו והנה ברגע האמת אנחנו מפספסים. ומאותה
ההתבשמות לאט לאט נהיה כולם כאיש אחד מכונס. כזוף שאומנם הוא עם איברים רבים
אך כולם מחוברים לאותה הרוח. לאותה זחלת, לאותו צינור חיים של "אשר בחר בנו מכל
העמים" אותה בקשה של אסתר "כתבוני לדורות" - מגילת אסתר נכתבה ברוח הקודש.